

Arrest

nr. 124 871 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-C. VANHALST die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 mei 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 februari 2006 een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 mei 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. De Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk erkende verzoeker op 3 januari 2008 als staatloze.

1.5. Verzoeker diende op 4 april 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 12 januari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 25 april 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.8. Op 8 augustus 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 10 september 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De commissaris-generaal nam op 12 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 13 februari 2013 (RvV 13 februari 2013 nr. 97 112).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.12. Op 4 maart 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.13. Op 14 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.14. Eveneens op 14 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 19 november 2013 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B.(...), E.(...) geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...) nationaliteit: staatloos

Bij DVZ eveneens gekend als - volgens vervallen Hongaars paspoort: B.(...), E.(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Hongarije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 15.02.2013.

Zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de ml van 15.12.1980, Ingediend op 04.04.2008, werd ongegrond verklaard op datum van 14.10.2013”

2. Over de onontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/59, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 niet steeds over een discretionaire bevoegdheid beschikt en hij in de *“in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen”* *“een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten”* moet afgeven. Volgens de verwerende partij zou de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders kunnen dan na een eventuele vernietiging wederom vast te stellen dat de verzoekende partij *“langer in het Rijk (verblijft) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”*.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk verblijft. Bijgevolg kan zij geen voordeel halen uit de gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing omdat de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een bevel zou moeten afleveren. De verzoekende partij beschikt in beginsel dan ook niet over het in rechte vereiste belang bij haar annulatieberoep (RvS 6 maart 2014, nr. 226.615).

2.4. De Raad merkt echter op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen bevel mag afleveren wanneer dit een schending zou inhouden van hogere verdragsbepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert immers op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van artikel 6 en 8 van het EVRM.

2.4. Met betrekking tot het aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit, zoals overigens herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet (onverkort) van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8 020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk). De schending van artikel 6 van het EVRM wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.5. De verzoekende partij stelt in haar middel dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten een splitsing van de familiekeren zou tweegebrengen. De Raad wijst er echter op dat zowel aan de verzoekende partij als aan haar partner en aan de (meerderjarige) dochter een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat zij niet kan worden bijgetreden waar hij beweert dat het bevel een *“splitsing van de familiekeren”* zou tweegebrengen. Ter terechtzitting legde de verzoekende partij een geboorteakte neer van B. A.-E. die op 28 maart 2014 in Sint-Truiden werd geboren. Ondanks de uitleg van de raadsman ter terechtzitting kan niet worden ingezien op welke wijze de geboorte van dit kleinkind zou kunnen nopen tot een andere beoordeling van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM aangezien niets erop wijst dat de verzoekende partij een de facto-gezinsleven onderhoudt met voormelde pasgeborene.

2.6. Er werd geen schending van de artikelen 6 en/of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou kunnen worden uitgevaardigd omwille van de schending van hogere verdragsbepalingen.

De exceptie van niet ontvankelijkheid van het beroep is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN